

ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ БІЛОЇ ЦЕРКВИ

**4-го січня збираються в Парку Слави ветери-
ни Великої Вітчизняної, мешканці міста, які
віднесені до особливої категорії «Діти війни»,
міська влада, школярство, білоцерківська
молодь і всі ті, хто пам'ятає з року в рік, що
цього дня у 1944-му Біла Церква була визволена
від німецько-фашистських загарбників. Тра-
диційно учасники мітингу виголошують про-
мови, адресують слова подяки визволителям,
хвилиною мовчання вшановують пам'ять про
всіх полеглих у роки воєнного лихоліття, по-
кладають квіти до Вічного вогню...**

**Сивочолі ветерани, мужні визволителі,
небайдужі білоцерківці...**

А в бібліотеці-філії № 10, що в мікрорайоні Піонерському, цього дня існує ще одна традиція: збираються представники Ради ветеранів, згадують ті події і щиро радіють можливості поспілкуватися з однолітками, обговорити нагальні життєві питання і, звичайно, випити «100 грамів фронтових» за визволення рідного міста, за перемогу, завдяки якій уже як мінімум три покоління співвітчизників не знають, що таке війна.

Щороку готує цей захід для мешканців мікрорайону завідувач бібліотеки Ганна Нагорна, беруть

участь депутати міської ради та громадські активісти. Отож, після теплих вступних слів Ганни Григорівни до виступу був запрощений Олександр Ореховський, який, вітаючи ветеранів, висловив їм щиру подяку за ратний труд на війні, за те, що не шкодували власного здоров'я і життя задля перемоги. «Це завдяки Вам, шановні ветерани, ми, представники покоління, що знає війну тільки з кінострічок і книжок, можемо працювати під мирним небом, виховувати дітей і насолоджуватися життям,» - підсумував свій виступ депутат міської ради.

Вперше на таке свято з нагоди визволення Білої Церкви був запрошений Благодійний фонд Костянтина Єфименка. Директор Олена Ткач подарувала осередку Ради ветеранів книги «Браницькі» й побажала довгих років життя колишнім солдатам і офіцерам, подякувала за мирне небо людям, за плечима яких по 80-90 років життєвого стажу.

Лунали пісні воєнних років у виконанні ветеранів, кожен згадував свої шляхи, якими йшов до травневої перемоги, переповідав власну історію льотчика чи танкіста, партизана чи артилериста. Але час

від часу зітхали ветерани – чи то від невідомості щодо наступної такої зустрічі, чи від того, що нелегко їм все-таки жити наодинці з сьогоднішніми побутовими, соціально-побутовими проблемами. А в кожного, хто не бачив війни на власні очі, десь підсвідомо пульсувала думка: це вони, ось ці теперішні ветерани, на грудях яких без ліку орденів і медалей, врятували тоді країну, Європу і світ від німецької чуми, зупинили непрошену навалу й захистили наше право, тоді ще навіть не народжених, на мирне життя. Не забуваймо про це ніколи!

ПІЗНАЙ САМОГО СЕБЕ

**Члени клубу «Промінь надії» із психологом
Наталією Трофименко**

У наш час чимось здивувати людину не так уже й легко. Адже наше сьогодення наповнене вражуюче дивовижними відкриттями і звершеннями в соціальній, науковій, політичній та економічній сферах. І все-таки, найзагадковіші не вивчені ще до кінця таємниці сховані природою в самій людині й особливо в її психічній діяльності.

Вдумаймося, наскільки величні духовні сили людини, якій вдалося відкрити й обґрунтувати закономірності людського буття й незвіданого всесвіту!

Мабуть, найбільш загадковим і надалі залишається мозок людини - маленька крихітка в порівнянні зі всесвітом, яка вміщує в собі весь

цей всесвіт із усіма його чудесами, законами, властивостями й силами. Ось чому ми кажемо, що з усіх дів, які нам відомі, найбільшим є Людина. Отож заклик «пізнай самого себе», з яким звертався до людей ще давньогрецький філософ Сократ, залишається одним із найсуттєвіших і для тих, хто живе в

XXI столітті.

Пізнавати самих себе допомагають членам Академії пенсіонерів практичні психологи, зустрічі з якими відбуваються в клубах останнім часом досить часто.

Завдяки таким зустрічам уже стала бажаним гостем, справжнім другом і порадником для членів клубу «Промінь надії», що діє в районній бібліотеці на Таращанському масиві, викладач психології Інституту економіки та управління ВНЗ ВМУРол «Україна» Наталія Трофименко. Особливе враження у пенсіонерів залишилося від лекції на тему: «Сімейні конфлікти», яка відбулася 18 січня.

Розпочалося заняття з традиційних у психології прийомів – усі учасники, взявшись за руки та відчувши тепло рук тих, хто сидів праворуч і ліворуч, із посмішками на обличчях побажали одне одному тільки позитивних емоцій і вражень від цього заняття.

А далі «полився» лекційний матеріал, викладаючи який, пані Наталія ознайомила слухачів із класифікацією сімей, зупинившись на детальній характеристиці кожного окремого типу, звернула увагу на помилки, які типово допускаються в таких родинах і виникають між їх членами здебільшого через різницю у віці та наявність різних темпераментів. Особливо вразила академістів статистика: наприклад, 100 тис. дітей в Україні не мають сімей; жінки після 50-55-річного віку емоційно залежні від чоловіків; 30%

розлучень припадає на перший рік подружнього життя; в Україні 450 тис. одиноких матерів тощо.

Члени клубу «Промінь надії» не лише уважно слухали лекцію, але й малювали соціограми своїх сімей, ставили Наталії Євгенівні запитання, розмірковували над власними проблемами з цього питання, а головне – залюбки погодилися лютневу зустріч із психологом присвятити практичним заняттям з цієї ж теми, щоб навчитися не допускати конфліктів у сім'ї або мудро виходити зі складних конфліктних ситуацій, у які потрапляємо в повсякденному житті, на жаль, досить часто.

Коли в очах людей, які мають колosalний життєвий і професійний досвід, горить вогник бажання одержувати нові знання, формувати нові уміння й навички, - то починаєш розуміти: справді, мудра людина не перестає навчатися впродовж усього життя. Чому таку зацікавленість викликають у академістів лекції та тренінги із психології? Мабуть тому, що сьогоднішні літні люди належать до когорти вихованих за принципами радянської ідеології, а саме тоді наука психологія вважалася буржуазною - її відкидали, не визнавали і навіть забороняли. На щастя, нині без усіляких перепон можна опановувати постулати цієї мудрої науки, адже цивілізована людина, не зважаючи на вік, завжди прагне стати кращою, добрішою і впевненою у собі.